

SEMĂNĂTORUL

ORGAN ÎNVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

Potențialul național

Uite așa era bunicul său: iute, aprins, scurt la vorbă și implinitor hotărât al gândului manifestat.

Pe urma lui a rămas tot ce vedeți.

S'au:

Lasă-mă să te las. Se frământa cu un gând pe care nu l'a implinit niciodată și s'a stins fără urmă.

Două caracterizări obișnuite, apreciate cu un rezultat generalizat care s'a impus într'un singur fel tuturor, formind o opinie sau alta din cele de mai sus.

Cele două rezultate sau apreciat așa fiindcă așa au rămas recunoscute, fiind izvorite din puterea vieții dată de doi inși deosebiți.

Afii au putut, afii au făcut. Ori care erau împrejurările, ori care erau stimulentele, unul era într'un fel celălalt într'alt fel după puterea firii fiecăruia.

Ceiace e adevărat pentru un individ, este tot atât de adevărat pentru grupurile de indivizi asemenea. Istoria ne spune ce au fost Egiptenii și Grecii; ce s'a făcut de Romani, ce s'a făcut de alte popoare, ce fac azi Japonezii, ce fac Germanii, Suedezii, Spaniolii, Albanezii, etc.

Popoarele de azi, de ieri și de mâine vor realiza aceia ce le dărmă împrejurările din timp, implinind alăta la cît sunt împinse și de puterea știrii lor, care se cheamă cu un cuvânt potențialul național.

În puterea lăuntrică a firii neamurilor mocnește creațiunea lor viitoare.

Îndrumarea lor trebuie să fie făcută în virtutea potențialului individual, sau colectiv, răscolită de împrejurările vremii; cine face altfel se așează deacurmezișul dezvoltărilor firești, înfriază progresul și pervertește natura alterînd-o.

Popoarele mici ca și indivizii neînsemnați au trei sferturi din viața lor imitativă.

Și nu-și pot atinge sublimul potențialului căci lucrează după firea altuia, parvertindu-și tot ce au acumulat veacurile în stările lor de suflet. Lucrează împotriva potențialului naț. și nu pot produce, nu pot izbîndi, căci potențialul este anihilat și distrus de împrejurările din afară.

Găsim culți cari nu dau altora nimic, numai geniile sunt acelea ce s'au dezvoltat în direcția potențialului lor.

Găsim popoare care n'au dat nimic omenirii.

Ce pot însemna acestea în virtețul vieții omenestii?

Împrejurările le-au nimicit potențialul firii, iar dezvoltarea energetică a fost abătută și stingherită de imitațiile importate sau impuse de forțele înconjurătoare.

Diagrama vieții arată forța lor scăzută din activul omenirii.

Educația poporului românesc trebuie corectată cu mijloacele noastre și cu măsurile potrivite firii noastre ca să putem produce cauzele dezvoltării potențialului național.

Școala a pornit în această direcție, prin atâtea măsuri educative ce se adaptează firii noastre de popor ca și virșilor diferitelor generații.

Cercetașii, străjerii, militarii sunt modele de dezvoltare a potențialului naț. la care școala s'a înhămat prin toți factorii, etc.

Ministerul Școlilor a căpătat denumirea de Ministerul Educației Naționale. Fie într'un ceas bun pentru potențialul național.
EUG. RADUCU

Se modifică legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane

Ministerul de justiție a întocmit un proiect de lege pentru modificarea legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane.

În expunerea de motive se arată că legea actualmente în vigoare prevede posibilitatea unei înțelegeri amiabile între creditor și debitor relativ la realizare reducerii datoriei și eşalonării plății.

Noul proiect prevede că o propunere de aranjament făcută de debitor, și cari fiind acceptată de majoritatea creditorilor devine obligatorie și pentru ceilalți.

Pentru cazul de neacceptare a propunerii, legiuitorul a încredințat soluționarea chestiunii unei comisii de arbitri, în care fie-

care din părți—creditor și debitor—este reprezentată.

Aranjamentul, cât și hotărîrea comisiei n'au caracter de hotărîre judecătorească. Hotărîrile pronunțate de comisiile de arbitri prevăzute de art. 51 împotriva cărora legiuitorul ridică dreptul de recurs, noua lege le recunoaște că pot fi atacate aceste hotărîri în recurs. Judecarea acestor recursuri se dă în competența Curților de apel ca și recursurile făcute pe temeiul art. 53.

Proiectul de lege reglementează deasemeni recursurile în stare de judecată, precum și acelea împotriva hotărîrilor pronunțate anterior intrării în vigoare a legii.

Se ridică nouri...

Nouri negri, nouri prevestitori de furtună se arată la orizontul lumii! Se mișcă în mod neobișnuit neamurile.

În Europa se precipită evenimente de neliniște. Ducele Italiei, Benito Mussolini, a declarat la Milano, printre altele, următoarele: „Pînă cînd nu se va face dreptate Ungariei, nu va putea fi o sistematizare definitivă a intereselor în bazinul danubian. Ungaria este cu adevărat marea mutilată”. Ce însemnează oare această declarație? O provocare??

Dar, fratele Mussolini, latinul Mussolini, a uitat sau a ignorat intenționat adevărurile istorice. Acum: nouă secole, fîca Romei, Dacia, n'a fost mutilată de acela pe care Mussolini îi crede mutilații??

Pe filele istoriei eterne s'au încrustat fapte, evenimente și drepturi care nu pot fi nesocotite oricîtă rea intenție ar exista în sufletul cuiva. De-a lungul veacurilor, frații latini a lui Mussolini, așezați pe malurile bătrînelui Danubiu au avut multe de suferit, au îndurat atâtea nedreptăți. Dar destinul istoric a răsplătit toate nedreptățile și a reparat fără greș, și pe bună dreptate orice nedreptate produsă prin forța oamenilor.

Cît s'au luptat străbunii noștri pentru stabilirea adevărurilor istorice, pe care dușmanii rău intenționați le denaturau și falsificau!

Odată stabilite adevărurile și implinite legile firești ale destinului, cine mai are dreptul să se plîngă? Cine îndrăznește să ridice din nou nouri de furtună??

De astădată furtuna caută s'o deslănțue și s'o aște frații noștri buni, frații latini după malul Tibrului!

Cînd Ducele Mussolini declară la Milano că „Ungaria este marea mutilată”, Ungurii nu mai pot de bucurie și se grăbesc să-i mulțumească; Germania privește încrezătoare; fabricile de pretutindeni își întesesc asurzitorul șgomot fabricînd moarte pentru frați.

Facea lumii se clatină, se freamătă popoarele, se fabrică moartea în subterane necunoscute!

Romii! Fiți atenți, că se apropie furtuna! Nourii dela orizont se vor ridica încet, încet, pînă se vor deslănțui în furtună groznică, cu fulgere și trăsnete multe, multe... Să fim atenți, să nu ne prindă furtuna nepregătiți!

Să stăm de veghe pe malul bătrînelui Danubiu și să ne pregătim pentru apărarea pămîntului nostru stărmoșesc.

Un lucru să știe toți dușmanii noștri și frații care ne vor rău: „Nu vom ceda o brazdă din pămîntul scump, plătit și răsplătit cu sîngele strămoșilor noștri, dela Decebal cel viteaz și Traian cel nebirit pînă la Ferdinand cel Mare”.

Vom face zid în jurul Regelui, cînd este vorba de pămîntul nostru strămoșesc și-l vom apăra cu credința în Dumnezeu și dacă soarta și Cerul vor vrea altfel, vom muri pînă la unul, dar nu vom ceda o brazdă!

Aceste lucruri vrem să le știe frațele Mussolini după cele ce a declarat la Milano.

I. Lupu-Rîjlețu

Generalități asupra metodei Decroly

Dela început trebuie să precizăm că metoda lui Decroly nu este o verigă singură în preocupările de instrucție și educație; ci o intrupare a școlii active pe teren practic în pedagogia belgiană și în consecință este o realizare a frământărilor de înțelegere și aplicare a chintezentei pedagogice contemporane — a curentului activist.

Expresiunea concretă a metodei decrolyene este: „Metoda centrelor de interes” — metodă care talmăcită în mod generic înseamnă a da copilului tot ce se poate da în legătură cu o noțiune.

Iar dacă voim să trasăm cele mai caracteristice linii ale metodei decrolyene, putem adăoga că dacă școala activă vină să solidifice într'o formă clară și precisă tot ce constituie sugestiile și tendințele în pedagogia contemporană, Decroly începe să dărîme tot ce constituie metoda în aceeași pedagogie.

Și în adevăr iată cum stau lucrurile. Arhitectul edificiului metodic al școlii din timpul nostru

este Herbart, care privit în lumina istoriei pedagogiei, apare ca un întregitor al ideologiei pestalozziene, punând la baza ideilor sale pedagogice atât inducția experienței cât și deducția filozofică.

În filozofie Herbart scindează din nou puntea kantiană dintre raționalismul lui Descartes și empirismul lui Locke în privința originii cunoștințelor noastre, fiind de părerea formulată de Locke în sec XVII, că sufletul nostru la început este „tabula rasa”.

Cît privește punctul de vedere pedagogic, Herbart pune marea problemă: „a interesului”, din care face punctul central al instrucției, iar cît privește morala, subordonează educației și instrucției, în sensul că orice cunoștință să fie morală.

După aceste câteva considerațiuni este momentul să vedem față în față pe cel care a construit ajutorat de înaintași și pe cel ce voește să dărîme ce au făcut înaintașii, pe Herbart și pe Decroly.

(urmăre în pag. 2-a)

Iată ce zice Herbart: învățământul va avea un dublu scop—să fie moral și să desvolte interesul copilului. Deosebim două feluri de interese: *interesul mijloc* și *interesul scop*. Interesul mijloc este o stare afectivă trecătoare care diferă dela obiect la obiect, care servește la o mai ușoară asimilare a cunoștințelor, la provocarea unei atenții cât mai accentuate la explicație și la creerea unui cât mai mare imbold la lucru.

Învățământul nu va urmări însă acest interes trecător, ci acel interes permanent pentru știință, literatură și artă care este *interesul scop*.

Astfel se va căuta să se desvolte în sufletul copilului toată gama capitolului, *interesul scop* ca: interesul de cunoaștere, empiric, speculativ, estetic, de simpatie, moral, social, religios, patriotic etc. iar pentru a se desvolta toate aceste interese este nevoie să grupăm cunoștințele în mai multe mănunchiuri. Unele ca să desvolte interesul religios, altele pe cel patriotic, altele pe cel empiric etc.

Astfel se ajunge după indicațiile lui Herbart la creierea obiectelor de învățământ, care arată și calea cum trebuie să se predea, prin stabilirea treptelor formale cari au la bază considerațiunea psihologică—*dela concret la abstract și apoi iarăși la concret*.

Deci din punct de vedere metodologic, Herbart este înfăptuitul a două idei: al *obiectelor de învățământ* și al *treptelor formale*.

Ce s'a întâmplat însă mai pe urmă: toată lumea pedagogică a fost de acord ca învățământul să desvolte *interesul copilului*: critica a început însă să dărîme din alt punct de vedere.

Prin gruparea cunoștințelor în diferite obiecte — istorie, religie, geografie—învățământul este lipsit de o completă unitate, iar dacă vrem să fim chiar realiști observăm că în viață nu există nici istorie, nici religie, nici geografie ci fapte și obiecte, iar dacă noi le privim prin diferite fețe geografice, matematice facem un intelectualism exagerat ce nu corespunde de loc cu natura sufletului copilăresc.

Nu era de ajuns critica, trebuia și soluția, trebuia și chiar se cere să se dea învățământului o unitate fiindcă altfel denaturează realitatea.

Spre a îndrepta acest neajuns Ziller a preconizat „*învățământul concentric*” după care toate obiectele de învățământ se grupau în jurul istoriei. Dar se întâmplă că într'un fapt istoric nu pot vedea și geografie și religie și artă și literatură și fizică și chimie, or dacă le văd, le văd *prea insuficient* și sistemul cade dela sine prin însăși insuficiența sa.

S'a recurs la sistemul „*corelației obiectelor de învățământ*” care urmărește a se face o legătură între obiectele de învățământ fără a predomina vreunul. Dar și sistemul acesta cade fiindcă își păstrează același caracter intelectualist și cere dela copil o capacitate mai mare deci tocmai ceace nu are copilul.

Se propun deci atenuări, se fac chiar încercări de a îndrepta un sistem și de a da învățământului unitatea sa, dar nimeni nu ataca fondul problemei.

Decroly este însă acela ce nu mai propune remedii de prelungire

al uni sistem ce falsifică natura fragmentând-o în diferite obiecte. El dă la o parte obiectele de învățământ și în locul lor pune *nuclee de viață corespunzătoare nevoilor vitale ale copilului*, iar în locul treptelor formale creiază *momente* ce au la bază etapele prin care trece un fapt observat spre a fi realizat. De felul cum Decroly își concepe și justiciă amănunțit metoda s'a, vom discuta în numărul viitor cap. II.

Gh. Gh. Amzăröiu-Muscel
—OXXO—

Măsuri pentru normalizarea plăților de personal și materiale, la staț

Pentru ca emiterea acreditivelor și plăților de salarii și materiale să se facă cu regularitate, ministerul de finanțe a hotărât următoarele:

Plata salariilor

În Capitala plata salariilor se va face în intervalul de la 20—27 ale fiecărei luni și anume:

În zilele de 20 și 21 se va face plata subvenției Casei pensiilor.

În ziua de 22 se vor plăti: ministerul de finanțe și internele.

La 23: Justiția, Domeniile, Externele, Munca, Industria, Lucrări, Publice și Președinția Consiliului.

La 24: Instrucția, Cultele și Apărarea Națională.

La 25: Diferite subvenții cvenite: Aviației personalului din străinătate, Operei și Teatrelor, etc.

In provincie

Plata salariului se va face după cum urmează:

La 26 și 28: Apărarea Națională,

La 29 și 30: Finanțele și Justiție,

La 1, 2 și 3 ale fiecărei luni: Instrucții și Cultele.

La 4 și 5: Celelalte ministere, urmând ca în ultimele 5 zile valabile să se plătească ordonanțele întârziate.

Plata materialelor

În Capitală: Se va face în zilele de 11 și 12 ale fiecărei luni.

În provincie: se va face în zilele de: 13, 14 și 15.

Plata diurnelor și a diferitelor misi, care figurează tot la plățile de materiale, se va face în zilele de 11, 21 și 30 ale fiecărei luni.

—OXXO—

Vorbe înțelepte

Cel ce păzește vântul, nu va semăna și cel ce se uită la nouri, nu va secera

Solomon

Pentru fiecare zi, ori un mănunchiu de fapte, ori sufletul tău cu o treaptă mai sus.

N. Iorga

Cultura morală trebuie să se întemeze pe maxime, nu pe disciplină.

I. Kant

Greșeala se reîmprospătează mereu în faptă, deaceia trebuie să reamintim neobosiți adevărul în cuvinte.

Goethe

Niciodată o vorbă nu poate înlocui o realitate, niciodată fraza culturii nu e echivalentă cu munca reală a inteligenții, niciodată fraza libertății nu e echivalentă cu libertatea adevărată.

Mihail Eminescu

REPTILE...

Motto: „Suntem ceiace facem”.
O. W. Marden.

În vârtejul vieții noastre sociale, singura politică acceptabilă, în genere, s'a dovedit a fi aceea a circumstanțelor. Împlicit, singurul capital neasemuit în valoare cu nimic material, caracterul, a fost trecut prin această comportare, pe ultimul pîan, adeseori complet ignorat.

Când un universal literat și fin spirit pedagogic a definit idealul și inteligența partizanilor acestei politici, prin „*atitudini diferite în diferite situații*”, desigur că a făcut cel mai artistic portret în cuvinte, acestei cantități relative de elemente sociale.

Un mai perfect profil psihosocial s'a realizat prin aceste cinci cuvinte, decât în nenumărate studii sociale, statistici, etc., etc.

A încetat și a fi idealul omenirii, acel ideal sublim pentru cari Iisus—cel închipuit pentru filosofii de-o zi—și atîția alți eroi în accepția plină a cuvîntului, au suferit? Că omenirea degenerază îngrijorător în toate sensurile, constatăm zilnic. Ne despart de epoca antebelică abia două decenii; dar diferența între nivelul vieții sociale—moral și spiritual—de azi și de atunci, este prea strigător.

Războiul cu consecințele lui, a reușit să încetățenească în viața și moravurile noastre publice și private, dominația instinctelor inferioare ale individului.

Pretutindeni, în aceste două decenii, în ansamblul vieții sociale—publice chiar—au intervenit gesturi și momente cari au demonstrat clar, cât poate fi de inferior cel mai superior dintre animale; omul!..

Civilizația și cultura nu mai împiedică pe individ, în lupta de distrugere a semenului.

Idealismul este un anachronism desăvârșit, în cari puțini rătași mai au naivitatea să creadă.

Minciuna, inconsecvența și materialismul s'au ridicat la rangul de virtute, și odată cu încetățenirea acestei concepții, dregându-și glasul și ținuta, grosolan, pe ecranul vieții sociale, cu intenții vanitoase, apare majestatea sa „*omul reptilă*”.

Cine nu-l cunoaște? La fiecare pas îl întâlnim fiecare. Și numai acolo, unde prezența lui, surprinde.

Are prea mare curaj, pentru că să nu vorbească, și prea puțină îndrăzneală spre a vorbi la timp și unde trebuie. Vorbește totuși. Unde?

În semiobscuritatea unei cafenele, unde calitățile lui de exponent al politice de circumstanțe, pot cuceri tovarăși, printre reptilele în formație; în colțuri întunecate de cabareti; în anticamera (rareori cu ușa deschisă) efemerului său proprietar spiritual. (Căci omul-reptilă, spiritual nu există; el este totdeauna ce vor alții!).

Oriunde lumina adevărului nu-l poate supăra; oriunde este sigur că se poate bucura din plin și fără riscuri de plăcerea satanică a bârfelii și calomniei; oriunde gesturile-i flexibile stărnesc zâmbete, cari-i aprind în suflet nădejdi, în buzunar îi toarnă arginți, și tind să-l umple vidul cu care declasatul s'a născut, în ființa lui psihică.

Ne zâmbeste; dar zâmbetul lui

este perfidie. Se umilește spre-a-ți pătrunde în intimitate, pentru că atunci când nu-i mai acorzi cuvenita rație de... bunăvoință—chiar—să te trădeze fără re-mușcări.

Se târăște în noroiul servilismului ca o șopărlă veninoasă, murdărind cea mai frumoasă po-doabă a omului „*demnitatea*”, pentru că atunci când nu-l mai poți mulțumi să te înjure și să te acuze. I-ai dat pâine și apă? Vei afla că el nu te-a lăsat să mori de foame!.. Încerci restabilirea adevărului? Nu căuta la acest om curajul răspunderii. Caută la el retorica falsă a subterfugilor și digresiunilor, a negărilor nete, a luxului de argumente ușoare.

Reptila veritabilă are curajul atacului, ziua; inconștient sau mai bine zis instinctiv (superior instinct!) este mai cavalerescă decât omul-reptilă, care are numai curajul atacului prin surpriză. Duplicitatea personală, iată marea mârșevie a omului reptilă. Îi dai ocazia cuvîntului fățiș, luptei drepte?

Evită aceasta. Pentru că apoi, ca șoarecul din „*Declasații*” lui Efimiu, să protesteze în întinericul hambarelor boierești, în numele celor cari au numai curajul cuvîntului nerostit, unde și când trebuie. Vrei să-l faci să se gâdure, ca un cățeluș ascultător și astfel să-ți dea ocazia să-l cunoști în toată hidoșenia lui? Nu-i spune pe numele adevărat, serios. Adaogă la acest nume un diminutiv și... numărul i-a apărut!.. Vrei să cunoști pe numărul 2? Ajustează-i rația, și va apare.

Dar marea societate, încă nu poate fi judecată după ființa omului reptilă. Fiindcă omul reptilă nu este opera societății, ci societatea prea tolerantă este victima acestui om—omul reptilă, repet, nu, este opera societății. El poartă forma întregă a condiției umane respective; nu este un om, este un neam întreg de oameni cu moși și strămoși lui; (și neam și generație în mic, sigur) Vrei să te convingi asupra acestei reptile? Cunoaște-i nașterea și antecedentele și vei înțelege realitatea lui.

„Un singur lucru m'ar stingheri cu adevărat; propriul meu dispreț pentru mine. Dar materialmente îmi este cu neputință să mă scuipt singur în oaraz”, spune undeva I. Renard. Și cu el trebuie să creadă în acest adevăr, înreaga omenire.

Omul-reptilă, însă, face—involutar—excepție.

Poate fi altceva decât este în adevăr, omul-reptilă? Pare a fi. Dar părerea, părere rămâne, în acest caz. Pentru că acolo unde domină elementul înăscut, autodepășirea este o iluzie.

Noi cari punem atîta grijă, în formarea de caractere, trebuie să înțelegem că, pentru sănătatea morală a societății, trebuie să izolăm ermetic pe oel fără caracter. Atenție deci la omul-reptilă.

Emil Mutulescu

Cosmopolitismul nu există decît ca făfărnicie.

M. Eminescu

Să ne lămurim

Răspuns la articolul „O neconcordanță, destul de gravă, între Școala Primară și Liceu” de d-l Gh. Bărbulescu.

În numărul trecut al ziarului nostru s'a publicat articolul intitulat: „O neconcordanță, destul de gravă, între Școala Primară și Liceu” semnat de către d. Gh. Bărbulescu, jude-cosilier la Tribunalul Caliacra.

Am făgăduit un răspuns pentru stabilirea anumitor adevăruri.

Voi împărți răspunsul meu în trei părți distincte care vor corespunde la trei chestiuni deosebite, desprinse din articolul citat.

Autorul articolului de mai sus pleacă dela constatarea personală—considerată de mare importanță—că între școala primară și liceu este o gravă neconcordanță pe baza participiului (trecut și prezent). Se miră d. Bărbulescu că în programa analitică a școlii primare pînă la clasa IV-a nu se vorbește de participiu, dar ignorază cu aceasta că materia de gramatică din programa școlii primare e împărțită pe 6 ani, începând dela clasa II-a și pînă la clasa VI-a inclusiv.

Legiuitorul, cînd a extins programa gramaticii pe 6 ani, s'a gîndit la faptul că orarul claselor nu trebuie să fie supraîncărcat, pentru o mai temeinică asimilare a cunoștințelor de gramatică (bineînțeles că nu numai la gramatică s'a ținut seamă de acest lucru). S'a mai avut în vedere și principiul educativ care cere să procedăm dela simplu la complex; adică nu putem preda participiul în clasa IV-a înaintea verbului care se face în clasa III-a și IV-a.

Celace e just, e următorul fapt: din programa analitică a gramaticii, în școala primară, nu lipsește participiul; acesta se învață în clasa VI-a.

Acum să trecem la neconcordanța cu liceul. D-l Bărbulescu susține că între programa analitică a școlii primare și a liceului nu e concordanță, deoarece, copiii neînvațînd pînă în clasa IV-a participiul, îl înțeleg în clasa I-a de liceu la limba franceză, adică înainte de a-l învăța în limba română. Care este adevărul?

Legiuitorul cînd a fixat participiul în programa analitică a limbii române de curs primar la clasa VI-a, a avut grijă să-l fixeze și în programa clasei I-a de liceu, la limbă română, înaintea celui din limba franceză.

În programele analitice pentru învățămînt secundar (gimnaziul și licee de băieți și fete) publicate în Monitorul Oficial Nr. 191 — partea I-a — din 21 August 1934 și Nr. 53—partea I-a— din 4 August 1935 se specifică ce se învață în clasa I-a de liceu la gramatică limbii române.

Dintre altele citez textual: „Verbul. Moduri (indicativul, subjonctivul, optativul (sau condiționalul) imperativul, gerunziul, participiul și supinul.

În clasa II-a, la gramatica limbii franceze, programa analitică prevede între altele următoarele: „Se va învăța dela verbele regulate conjugarea activă la timpurile uzuale ale indicativului, nestudiate în clasa I-a, precum condiționalul, subjonctivul, participiul”.

Așa dar în clasa I-a secundară la limba română se învață toate modurile inclusiv participiul și numai în clasa II-a se învață la limba franceză acest mod. Elevii învață mai înțiu în limba maternă participiul și numai după aceea în limbă străină.

Iată deci cum între programa analitică a cursului primar și a cursului secundar există concordanță și nu discordanță.

Astfel stînd lucrurile, dezastrul intelectual ce s'ar crede că există, este înlăturat.

Dar constat că din articolul citat mai sus se desprinde și o idee de revoltă contra pedagogilor noștri cît și contra nouilor curente educative.

După cît se deduce din acest articol, autorul nu admite evoluție în celace privește educația și învățămîntul, deoarece, dacă ar fi altfel, nu s'ar pronunța contra „Școlii active”.

Școala activă nu este o simplă teorie cum o numesc unii; este ultima etapă de evoluție în știința educației în urma experiențelor de ani de zile.

Oricine are ocazia să viziteze o școală de aplicație de pe lîngă o școală normală de învățători (și cite nu avem în țară) sau o școală de experiență, se poate convinge că școala de ieri a fost într'adevăr pasivă; nu răscolea sufletul copilului, nu apela la înclinațiile lui naturale și apucăturile lui firești, adică nu-i respecta individualitatea.

Că a dat și școala de ieri oameni de valoare? Incontestabil. Dar valorile create de acea școală au fost valori prin naștere, prin vocație, prin dărnicia naturii. Școala activă dezvoltă toate forțele latente din individ, crează, ridică pe cei ce nu se pot ridica singuri prin forțele lor.

Dacă în locul școlii de acum 50 de ani am fi avut școala de azi, desigur, am fi cu mult înaintați în cultură. Dovada o fac realizările din Franța, Belgia și alte țări, unde nouile idei educative au pătruns cu mult înainte de a sosi și la noi. Acolo s'a realizat într'adevăr mult.

A susține că școala de azi — așa cum se prezintă ea—nu e nimic și a cere să ne întorcem la școala veche, ar însemna că suntem lipsiți de dorința de progres.

Școala de azi e bîntuită de plaga pedagogismului? E o declarație nejustificată. Nu trebuie să privim niciodată lucrurile dela distanță. Trebuie să ne apropiem totdeauna de celace vrem să cunoaștem ca să ne putem pronunța cu justete. Pedagogii noștri sunt prin definiție experimenterii și mai puțin teoreticienii, cum cred unii. Nimic nu se face fără experiență. Cine a trăit în apropierea profesorilor de pedagogie dela școlile normale a putut constata acest lucru.

În ultimii 30 de ani școala a dat valori submediocre?? E cam exagerat și nejustificat; ca și cînd ai spune: școala de azi nu este școală. Dar e posibil să se facă o astfel de generalizare, să se înjosească școala națională în așa grad? Suntem acuzați noi, învățătorii și profesorii secundari, prin această generalizare. Rog pe colegii învățători să relecteze bine asupra acestui lucru! Suntem acuzați că nu creiem decît submediocrități.

Dar valorile culturale care fac fala învățămîntului și a tuturor ramurilor de activitate unde sunt? Unde sunt elitele societății noastre? Nu le avem? Ar fi o minciună să spunem astfel. Avem destule capacități și valori, în toate branșele create de aceiaș școală despre care se spune că a dat și dă numai valori submediocre.

Orice romîn cu dragoste pentru cultura națională, nu e de acord să ne întorcem cu 40-50 de ani în urmă, nu este de acord că școala de azi e bîntuită de plaga pedagogismului și că ea crează valori submediocre.

* * *

Din articolul de care mă ocup se mai desprinde o idee.

Citez textual următoarele: „... pentru ca mîine elevii lor (este vorba de elevii învățătorilor) să nu mai între nepregătiți, ca pînă acum, — astfel încît să poată în viitor să urmeze liceul cum trebuie.

Nu de puține ori am auzit părinții exclamînd: „Copilul meu a eșit premiat la școala din satul meu, — și, cînd l-am dus la liceu... a căzut la examenul de admitere”!

Eu nu sunt de aceeaș părere. La examenele de admitere, la multe școli secundare din țară, elevii nu cad numai pentru că nu sunt pregătiți. Elevii buni crești de școala satului nu cad nicidată pe bună dreptate. Este alt motiv pentru care cad la examene elevii buni: favoritismul. La unele școli secundare sunt admiși elevii pe sprinceană: întii băiatul domnului X. Y. Z., și pe urmă al altor domni..... mulți dintre acești elevi foarte slabi la școala primară; în timp ce băiatul lui badea Gheorghe, premiant la școala satului, e trimis la examen pentru că nu știe cartell!

Nu știe carte??! Ba știe sărmanul dar la noi mai mult stăpînește favo-

ȘTIINȚIFICE

Televiziunea e în progres

Noua stațiune instalată la „Alexandra Palace” din Londra

Marconi lucrează mereu. Nu trec trei luni fără să se anunțe o nouă operă a acestui zeu al radio-electricității.

Ultimul său miracol, ce face acum mare senzație în Anglia, e noua stațiune de televiziune dela „Alexandra Palace” din Londra.

Televiziunea engleză datează de doi ani. Primul post, rudimentar a fost montat în 1934 de „British Broadcasting Corporation”.

Astă vară cu prilejul Radio-Olimpiadei din Londra, s'au făcut primele experiențe de televiziune perfecționată în ziua de 25 August. În urma succesului lor societatea de radiodifuziune a introdus două programe zilnice, fiecare a 30 minute, pentru televizarea principalelor evenimente, scene și filme.

Progresele realizate din August pînă în prezent, în mai puțin de trei luni, se datoresc colaborării Companiei Marconi cu „Electric and Musical Industries Ltd”.

Emitătorul de televiziune a fost numit Emitron, spre a-l deosebi de microfon.

După cum la orice post de radiofonie există mai multe microfoane, stațiunea televizoare dela „Alexandra Palace” a debutat cu șase emitroane funcționând instantaneu.

Turnul palatului Alexandra are 7 etaje și o înălțime de 80 picioare. Pe turn s'a montat un pilon de 220 picioare înălțime, cu antene mici în formă de stele, ce radiază în văzduh microundele de televiziune.

Intregul echipament a fost lucrat de inginerii lui Marconi, în colaborare cu inginerii de sunete dela „Electric and Musical Industries”, în laboratoarele din Hayes și Ghelmsford.

Camerele emitron au fost perfecționate de Marconi în așa măsură, încît transmit direct imaginile văzute în realitate fără a mai fi fotografiate, cum se făcea la posturile vechi de televiziune (adică din anii 1934 și 1935).

Imaginile recent televizate au aceeași claritate ca proiecțiunile cinematografice, în timp ce anul trecut imaginile de televiziune apăreau mici, neclare și în puncte, ca clișeele ziarelor.

Ziaristii englezi menționează, printre alte amănunte, că au putut distinge la televizor și inelele din degetele persoanelor aflate în studio în fața emitronului.

ritismul, nepotismul, finismul, și multe alte.... isme decît știința de carte.

Ca încheiere concludentă remarc: Programa școlii românești este luată după programele altor școli din alte țări.

Programa școlii primare este azi făcută pe măsura capacității de înțelegere a copilului. Nu copilul este făcut după programa, ci programa este alcătuită pentru copil, în conținutul dezvoltării lui mintale, pe etape și cicluri de cunoștințe, cari se adaugă și completează pe fondul vechiului aperiitiv dezvoltat într-o anumită măsură după ereditate, mediu și provocările contributive.

I. Lupu-Rițetu

—oxxo—

Reprezentanții presei au văzut și un tren, care trecea la circa 400 yarzi de studio. Trenul a fost televizat instantaneu.

S'a mai televizat, cu succes, un meelink și un matkh de football.

Ținînd seama la ce grad de progres a ajuns televiziunea, să nădăjduim că în 1937 vom avea și la București primul post românesc de transmisiune a imaginilor fie deocamdată și cu un singur emitron.

L. Florin

—oxxo—

Exportul României în Octombrie 1936

Totalul exportului românesc în luna Octombrie 1936 este de 2 176,9 milioane lei, față de numai 1.716,6 milioane lei, în perioada corespunzătoare din 1935. Deci, o creștere simțitoare în exportul nostru,

După țările de destinație și de bușeele către cari se duce exportul românesc, putem da următoarele detalii interesante:

Locul întâi în exportul României îl ocupă acum Anglia, cu 410,4 milioane lei.

Urmează apoi: Germania cu 348,9, Austria, cu 187,9, Belgia, cu 169,4, Franța cu 158,5, Cehoslovacia cu 145,5, Olanda cu 132,6, Danemarca, cu 77,9, Italia, cu 76,7, Elveția cu 65,7, Ungaria, cu 59,7, Grecia cu 51,2 și Palestina cu 32,8 milioane lei.

—oxxo—

Recenzii

Sociologie Românească — Anul I-ii, No. 10.

În acest număr, d-l D. Gusti publică în continuare seria de articole prin care ne înfățișează aspectele esențiale în domeniul sociologiei. Articolele domniei sale din acest număr, intitulat „Cercetări parțiale și cercetări întregale sociale”, continuă pe cel din numărul trecut „Temeiurile teoretice ale cercetărilor monografice”.

D-l Gusti justifică cu precizie metoda sociologică și scoate în relief legătura și apropierea ce trebuie să existe între sociologie și celelalte științe sociale

Mai semnează articole interesante: H. H. Stahl — „Spițele de neam țărănești”; I. Făcăoanu — „Compoziția rasială a populației din Șanț (Năsăud)”; D. Țiculescu — „Câteva date despre exploatarea agricolă din Șanț.” La „Cronici” și „Documente” remarcăm chestiuni interesante: Traian Herseni — „Metabolismul social”, etc.

Luceafărul — revistă pentru propagare culturală și armonie socială — Anul III, No. 8 Oct. 1936. Director Ioan N. Ciolan.

Iată o revistă bine îngrijită care apare în inima Ardealului cu un mănunchi de colaboratori destul de apreciați. Ca un adevărat luceafăr, revista condusă de d-l Ioan Ciolan, Imprăștiie raze luminoase și sănătoase.

Cronica noastră

Cronică Externă

Lumea întregului pământ s'a despărțit în 2 tabere bine distincte, după ideile sociale concretizate în democrație și autocrație.

Țările care nu și-au căpătat stăpânirile uneia din aceste 2 idei sunt încă în fierbere.

În Europa: Anglia, Franța, Rusia etc. reprezintă democrația; Italia; Germania etc. reprezintă autocrația. De peste ocean la primele s'a alăturat America; la cele din urmă Japonia. Popoarele primelor țări sunt mâinate de o dezvoltare pașnică; a celor din urmă de gândul revanșei, prin războiul de cucerire.

Cât de adevărat este aceasta s'a verificat în timp: Primele au căutat organizarea economică a lumii pe noi principii de viață; cele din urmă s'au înarmat și amenință viața omenirii.

Germania a ieșit din făgașul ce asigurau pacea organizându-și armata și bruscând liniștea prin ocuparea ținutului din Rur.

Italia a zdrobit Abisinia și a cucerit-o; Anglia surprinsă fără o bombă de tun fabricată, și încurcată în mișcările răscolite de interesați în Palestina și Arabia a tăcut; Franța fără ea nu s'a mișcat, iar Rusia așteaptă cu arma la picior.

În Spania, războiul civil consumă armătură, tehnică și comandament din țările războinice: din Italia și Germania. Se pare că de cealaltă parte a Spaniei a început să parvie o pregătire rusească.

A vorbit Hitler s'a ocupat Rurul; a vorbit Musolinii s'a ocupat Abisinia. Vorbește Musolinii la Milano de Ungaria, — Marea mutilată — și de Mediterana italiană liberă.

Hitler tace și zâmbește; Musolinii provoacă.

Până când?

Diplomația războinică urmărește să rupă o țară din Mica Înțelegere, trăgând-o de partea ei.

Atunci îndrăsneala din vorbe va trece la nebunia războiului.

Ca o ușurare în toată îngrijorărilor internaționale, care s'au apropiat de noi, vizându-ne, chiar, am citit că inginerul român Constantinescu a inventat o „bombă” de tun contra aeroplanelor ucigăse. Până acum dintr'o mie de bombe loveau ținta numai 4; restul de 996 mergeau în vânt.

Ghiuleaua românească trăneste un aeroplan ca și o escadrilă întreagă dela 1-4 asvârlituri trase.

Invenția românească a distrus moartea care s'asbura prin aeroplanele văzduhului.

De acum aeroplanele vor sbură ca să înlesnească viața, căci n'o mai pot ucide.

Cronica Internă

M. S. Regele a sosit din Cehoslovacia cu un trimf împărătesc. L-au întâmpinat toți șefii politici așa cum se cuvine pentru un popor cumine.

Suntem într'o serie de declarații politice—dela diferite partide

— față de discursul dela Milano al lui Musolini.

Toate aceste declarații au fost și vor fi românești!

Interesantă va fi declarația guvernului care poartă răspunderea și angajază țara. O așteptăm.

D-l A. C. Cuza a fost sărbătorit la 8 Noembrie pentru împlinirea vârstei de 80 ani. Octogenarul a mers pe un singur drum pe care la bătătorit toată viața: „contra evreilor și pentru nație”.

La 15 Neembrie a. c. se deschid corpurile legiuitoare.

Sesiunea aceasta se anunță c'o serie de legi de o deosebită importanță: 1) Legea pentru stabilirea responsabilității ministeriale.

2) Legea Presei.

3) Legea pentru instituirea muncii obștești.

4) Legea asigurărilor agricole.

5) Legea pentru organizarea cultelor.

De legea armonizării, a comitetelor școlare nu se aude până acum.

Le așteptăm.

Cronica locală

ȘCOLARE

În zilele de 2 și 3 Noembrie a. c., au fost convocați la Ministerul instrucțiunii revizorii și inspectorii școlari pentru stabilirea centrelor de învățământ practic și agricol.

În județul Caliacra s'au propus 3 posturi de maestre, 2 posturi de maestri și 5 posturi de agronomi.

Maestrelor, maestrilor și agronomilor vor fi numiți de către Onor. Ministerul instrucțiunii,

* * *

Onor. Ministerul instrucțiunii publice a fixat examenul de înaintare la gr. II-lea pe data de 1 Decembrie a. c.

* * *

D-l inspector școlar N. Teodorescu a terminat toate inspecțiile speciale pentru înaintarea la gr. II-lea, care i-au fost încredințate de Onor. Ministerul instrucțiunii în jud. Caliacra.

Sunt unii dintre colegi, căror, se zice că nu li s'au făcut inspecțiile speciale. Imediat ce d. inspector de circumscripție va sosi în localitate va cerceta cazurile și, aceluia ce au dreptul, li se vor face inspecțiile speciale.

* * *

Inspecțiile pentru înaintarea la gr. I-ii ale învățătorilor, se vor face de către d. inspector general Gh. Simeon. Cei ce așteaptă asemenea inspecții să fie pregătiți.

În învățământul primar din jud. Caliacra nu se mai află nici un post de suplinitură.

* * *

După informațiile pe care le avem, s'au numit în învățământul primar din județul nostru 25 de normaliști orfani de război.

* * *

În județ s'a început activitatea cercurilor culturale, Mulți colegi intervin la revizorat pentru a li se

trece școlile dela un cerc la altul. Pe această cale, aducem la cunoștința tuturor colegilor, că Intrucât Inspectoratul școlar București a aprobat itinerariul fixat de d. revizor școlar, nu se mai poate face nicio modificare. Fiecare școală rămâne la cercul cultural unde a fost fixată prin ordinul circular trimis tuturor președinților de cercuri.

* * *

Preoții din județul Caliacra fac cercurile preoțești ca și noi învățătorii. O datorie de colegialitate ne face să dăm tot concursul pentru ca aceste cercuri să aibă o cât mai bună reușită.

* * *

În luna Septembrie a. c., cineva, venind în cancelaria revizoratului școlar a insultat corpul didactic primar, pentru care motiv, d. Revizor școlar al județului a ripostat făcând pe acea persoana să părăsească imediat cancelaria revizoratului. Acel domn nu s'a mulțumit numai cu atât ci a reclamat cazul autorităților superioare, inducându-le în eroare.

Rugăm pe toți colegii, care erau de față în acea zi, să trimită câte o declarație la redacția ziarului nostru (Școala primară No. 2 Bazargic).

Ținând seamă că este vorba de prestigiul nostru de corp credem că toți colegii care au fost de față vor trimite declarații asupra celor întâmplate.

STRAJEREȘTI.

D-l prof. univ. Banățeanu, inspector general la O. E. T. R. a fost sămbătă 7 Noembrie în Bazargic. Domnia sa, împreună su d. Revizor școlar Ilie Nedelcu a inspectat stolul școlii primare No. 3 din Bazargic. După aceea s'au stabilit norme după care să se desfășoare programul O. E. T. R.

* * *

În ziua de 8 Noembrie a. c. s'a ridicat Pavilionul național al stolului școlii primare din Cămlăruș.

La această festivitate, pe lângă colegii din împrejurimi au fost prezenți d. Revizor școlar Ilie Nedelcu și d. senator Eugen Răducu, președintele Asociației învățătorilor din județul Caliacra.

Cu această ocazia a avut loc și o frumoasă serbare organizată de învățătorii școlii primare Cămlăruș compusă din: coruri, recitări și jocuri naționale. Au participat la serbare o mulțime de săteni.

* * *

DELA BANCA

Se face cunoscut tuturor colegilor, că pe timp de 6 luni nu se va mai acorda nici un fel de împrumut dela banca. Toate fondurile se vor întrebuința pentru construcția Casei noastre învățătoresci din orașul Bazargic.

DELA ASOCIAȚIE

Colegii sunt rugați a comunica dela unul la altul, pentru ca toți să ia cunoștință, că ajutoarele

pentru operațiile medicale și eventual moarte, continuă a se da conform dispoziției adunării generale din 1936.

Ajutoarele pentru naștere se suspendă pînă la noui dispoziții.

* * *

Spre a înceta comentarea eronată asupra reținerilor pentru asociație se face cunoscut că: 30 lei se rețin în contul asociației noastre, 10 lei pentru căminul asociației generale a învățătorilor din țară care se va construi în București.

* * *

În ultima vreme, colegii au dat probă de cunoștința intereselor de corp prin solidarizarea făcută în jurul instituțiilor lor: asociație, bancă, librărie, bibliotecă, ziar. Am trăit și noi să vedem odată ceiace ne trebuia de mult și ne va trebui totdeauna.

Dela BIBLIOTECA

Rugăm pe toți colegii care posedă cărți dela biblioteca învățătorilor ca în timp de 10 zile să le trimită, fiindcă în prezent se lucrează la verificarea inventarului bibliotecii, deoarece s'a schimbat bibliotecarul.

* * *

Cartile care se iau dela bibliotecă nu vor fi ținute mai mult de 15 zile.

Învățătorii care nu aduc cărțile la timp vor fi somați prin poșta și vor suporta toate cheltuielile făcute pentru readucerea în bibliotecă a cărților ce li s'au împrumutat.

—oxxo—

Recenzii

Școala Basarabeană — revistă lunară de cultură pedagogică și apărarea intereselor învățătoresci. Anul IV, No. 7—8. Septembrie—Octombrie 1936.

* Cuprins bogat și variat, material select, probleme și chestiuni școlare și educative destul de interesante, cronică bine organizată, format simpatic.

Impărțită pe grupări anumite, revista „Școala Basarabeană”, rezervă fiecărei chestiuni câte o rubrică, redând astfel amănunțit orice chestiune importantă.

* * *

Școala și familia de mîine revistă lunară pentru propagarea noilor metode de educație și învățământ. Anul IX, Nr. Octombrie 1936. Director, Marin N. Biciulescu: Redacția și administrația: str. N. Bălcescu Nr. 2 București III.

În acest număr pagini de psihologie a copilului foarte interesante, anchete pedagogice și îndrumări practice.

Recomandăm revista colaboratorilor și cititorilor noștri, fiind foarte folositoare în vederea examenelor de definitivare și înaintare.

—oxxo—